

ring og fælles godkendelse af fødevarer inden for dette område. Forordningen omfatter fødevarer og fødevaringredienser, som ikke hidtil har været anvendt til konsum i nævneværdigt omfang i Fællesskabet, og som hører under følgende kategorier

- levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, der indeholder eller består af genetisk modificerede organismer som defineret i direktiv nr. 90/220/EØF (Udsætningsdirektivet),
- levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er fremstillet på grundlag af, men ikke indeholder genetisk modificerede organismer,
- levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, der har en ny eller bevidst ændret primær molekylestruktur,
- levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, der består af eller er isoleret fra mikroorganismer, svampe eller alger,
- levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, der består af eller er isoleret fra planter, og fødevaringredienser, der er isoleret fra dyr, bortset fra levnedsmidler,
- levnedsmiddelingredienser, der er frembragt ved traditionelle formerings- og avlsmetoder, og som traditionelt anses for at kunne anvendes risikofrit til fødevarer og
- levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som har været genstand for en fremstillingsproces, der ikke er gængs, hvis denne proces medfører betydelige ændringer i fødevarernes og fødevaringrediensernes sammensætning eller struktur, der påvirker deres næringsværdi, metabolisme eller indhold af uønskede stoffer.

Til kapitel 3.

Fødevarernes sammensætning

Til § 13

I levnedsmiddelovens § 21, æglovens § 2, kødlovens § 12 og fiskekvalitetslovens § 7 har fødevarerministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om sammensætning af fødevarer ud fra f.eks. sundheds-, ernærings- og kvalitetsmæssige hensyn eller for at sikre handlende lige vilkår. I levnedsmiddelovens §§ 16 og 17 har ministeren endvidere bemyndigelse til at fastsætte regler om kosttilskud, fødevarer til særlig ernæring og obligatorisk tilsætning af næringsstoffer.

Bestemmelsen giver mulighed for at regulere en række væsentlige forhold vedrørende forskellige typer af fødevarer.

Bestemmelsen giver således hjemmel til at udstede de såkaldte varestandarder, d.v.s opstilling af krav til sammensætning af bestemte fødevarer. Der vil i den

forbindelse kunne være tale om at forbeholde bestemte varebetegnelser for sådanne produkter, jf. lovforslagets § 24. Tidligere var det almindeligt, også internationalt, at opbygge lovgivningen ud fra et ønske om at fastsætte specifikke krav til sammensætning og præsentation af de enkelte fødevarer eller fødevarergrupper. Denne reguleringsmåde resulterede i et meget stort og uoverskueligt antal regler, som var vanskelige at administrere, og som vanskeliggjorde produktudvikling. Især i bestemte sektorer har der gennem tiderne været interesse for standardisering for på denne måde at have et fast grundlag for konkurrencen. Også forbrugerne har haft sympati for reguleringsformen, fordi den sikrer varer af en vis minimumsstandard. Udviklingen af de fleste varestandarder fandt i øvrigt sted på et tidspunkt, hvor man ikke havde gennemført generelle mærkningskrav, som gav forbrugerne indsigt i varenes sammensætning. Varestandardfilosofien er nu forladt de fleste steder og er også ved at blive opgivet internationalt i Codex Alimentarius og ikke mindst i EU.

Muligheden for at udarbejde varestandarder må dog fortsat bevares. Det skyldes dels, at der stadig er en række EU-varestandarddirektiver, dels at der for ganske få, men centrale fødevarer er et behov for at sikre en standardisering. Det gælder mælkeprodukter, som er væsentlige basisfødevarer i den danske kost, og fødevarer til særlig ernæring, navnlig regulering af modermælkserstatninger, som er af afgørende betydning for spædbørns udvikling. Tilsvarende gælder fødevarer til medicinske formål f.eks. sondekost, som tilmed kan være den eneste føde for mennesker gennem lang tid.

Kvalitetsaspektet, som mange mener, at varestandarder kan sikre, kan ikke opretholdes efter EF domstolens praksis, som i snart mange tilfælde og mest kendt i den såkaldte Cassis de Dijon afgørelse, har fastslået, at man ikke ud fra kvalitetsmæssige hensyn kan hindre omsætning på sit nationale marked af varer, der lovligt er omsat i en anden medlemsstat.

Denne retstilstand er dog ikke til hinder for, at man kan gennemføre varestandarder gældende for national produktion. Man kan dog ikke hermed hindre afsætning af varer, der er lovligt produceret eller omsat i andre medlemslande. Gennemføres nationale varestandarder på denne måde har det den virkning, at danske virksomheder ikke kan gå ind på den del af markedet, som falder uden for varestandarden. Denne del vil så at sige blive overladt til udenlandske virksomheder.

Dette forhold betyder ikke, at man har mistet muligheden for at opstille kvalitetsnormer, eller at man må opgive at skabe rammer for produktion af kvalitetsfødevarer. Det betyder blot, at man ikke kan be-